

ВАЛДЕМАР БАЛДХЕД ОТМЪЩЕНИЕТО НА ВЕЛИКИЯ МУГ

Превод от полски: Лина Василева, 1984

chitanka.info

Не знам кога ще умра. Може би утре, а може би след десет цикъла. Но точно затова трябва да запиша тази история още сега, та по-късно да може да се възпроизвежда, да се помни и повтаря. Ако запазя тайната и я отнеса в небитието, не бих имал ни най-малко удовлетворение от това, което сторих. А аз държа да го имам, държа да изпия до дъно чашата на удовлетворението. Искам дори тогава, когато мен няма да ме има, да се знае, че победих, че накарах двамата поредни Велики мугове да заплатят сметката, която аз им представих.

Всичко започна преди неколкостотин цикъла, когато доведохме на нашата планета човека в черно и Майката на Великите мугове. Всъщност, не... всичко започна още по-рано. Искам онова, което ще разкажа сега, да се знае и на Планетата на Стоте Багри. Затова ще започна съвсем отначало.

Жител съм на планетата Мелдмуг в галактиката Мелдмоон. Преди няколко хиляди цикъла муговете разработили добре функционираща система за междугалактична комуникация и започнали да търсят други следи от живот във Вселената. При експедициите си срещали живи същества, но обикновено те били уродливи, не приличали по нищо на муговете — някакви прозрачни творения или плазмopodobни животинчета, с които било невъзможно да се установи контакт. Едва след около хиляда цикъла, когато бил построен космическият кораб „Мелд-Ога-Муг“, експедицията под командването на Мия открила мугоподобни същества на планета, разположена в самата периферия на една второстепенна галактика.

Мия нарекъл планетата Стобагрена, тъй като за разлика от нашата — четирибагрена — тя се мени в безброй цветови оттенъци — само зеленият цвят има на нея петнайсетина нюанса! Известно време използвали и наименованието Еднослънчева, понеже тя притежава само едно слънце, около което кръжи, но сетне за официално име било прието „Планетата на Стоте Багри“.

Живеещите в Стоте Багри същества се наричат хоминес. Те приличат много на муговете, високи са почти колкото нас и анатомичната им система е близка до нашата. Принципната разлика е в това, че имат само един чифт очи. За да забележат какво става зад гърба им, трябва да се обръщат, но тогава пък загубват контакт с пространството, което са загърбили. Донякъде си помагат в това отношение, като използват блестящи повърхнини, които отразяват

околните предмети. Въпросните устройства, наричани там огледало, са едно от многото доказателства за примитивността на тези същества. След посещението на експедицията на Мия те усъвършенствували начина си на живот, обаче тази еволюция е изключително бавна, а сравнително простият им начин на живот и днес създава отблъскващо впечатление. Те обитават големи и нееластични сгради, ограничаващи пространството; продължителността на живота им е средно три пъти по-малка от тази на муговете; не са в състояние да овладеят всички природни закони и дори не могат да се изхранват — стотици хиляди от тях умират от глад! Тези и други факти са известни на муговете, така че няма да ги коментирам подробно. Бих искал само да обърна внимание на жителите на Стоте Багри, които — надявам се — ще се запознаят с моя разказ, върху обстоятелството, че между нашето и тяхното общество съществува дълбока пропаст.

Участниците в експедицията на Мия и в следващите няколко експедиции установили контакт с жителите на Стоте Багри. Нещо повече — на четири места те изградили с помощта на местното население космодруми с разпознавателни знаци; един от тях и до днес е оцелял отчасти на платото Наска в онази част на Стоте Багри, която аборигените наричат Южна Америка. Вече знаем, че след тези мимически — поради езиковата бариера — срещи, в пещерите и в някои сгради на многоцветната планета са останали рисунки на наши космически кораби и на космомугове в стари и доста примитивни скафандри, напомнящи скафандрите, които хоминес използват сега при своите кратки разходчици из Космоса.

Една от експедициите ни взела със себе си на кораба няколко местни жители, но те умрели преди пристигането на Мелдмуг. Организмите им не се приспособили към такова пътуване, а по онова време муговете още не могли да им осигурят необходимите условия за живот.

Нашата техника достигнала съответното ниво на развитие едва през периода, който те наричат XV век. Тогава, след прекъсване от две хиляди цикъла, муговете кацнали на голям полуостров в страната, наричана Испания. Какви ужасни неща ставали там! Космомуговете направо изтръпнали пред кошмарните гледки. Едни хоминес горели други на клади. Живи! Първите били облечени в дълги черни роби с качулка; те вървели в редица по двама и пеели провлачено унили

песни. Подир осъдените се влачели тежки дрънчащи змии (казват им окови); лицата им били измъчени, а очите — кръвясали. Хленчели и охкали.

Командирът на експедицията Тиноон Тин видял, че дърпат към кладата едно младо, хубаво момиче, и решил да го освободи. Използувайки церенов газ, космомуговете предизвикали суматоха, грабнали момичето и един от облечените в черно хоминес и ги натоварили на кораба. Така на Мелдмуг пристигнали първите живи обитатели на Стоте Багри.

Името на изключително красивата жена с дълги черни коси било Долорес, а на мъжа — Карлос Морена. Тя била кротка и уплашена, често плачела. За разлика от нея Морена се мятал, размахвал гневно огромните си юмруци и току заставал на колене пред една вещ, която първоначално висяла на колана му, а после той окачил на стената в помещението, оставено на негово разположение. Това бил символът на властта, която почитал — кръстът. Пак за разлика от жената Морена още от самото начало имал завиден апетит, въпреки че се отказвал от някои наши ястия.

Морена научил езика ни едва след два цикъла. Променил се. Изглеждал доволен. Макар че непосредствено след кацането на Мелдмуг се държал грубо с момичето, сетне, когато заменил своята роба с нашенски дрехи, започнал да се върти около Долорес. В резултат на това се появили единадесет деца: седем момчета и четири момичета. После Долорес умряла. До смъртта си не научила нашия език. Никога не се усмихвала. Днес я почитаме като Майка на Великите мугове.

Но всичко това се случило значително по-късно, затова ще се върна малко назад.

Морена разказвал на муговете невероятни истории, някои от които предизвиквали жив интерес. Говорел им за своята родина и за Европа, в която има много страни и много езици, но един от тях бил общ — латинският. Именно на латински език жителите на Стоте Багри се наричат „хоминес“, а планетата им — Тера. Говорел им за институцията, наречена Инквизиция, към която принадлежал самият той и която изгаряла живи онези хоминес, които не вярвали в свръхестественото същество, наречено Бог. Муговете били изумени — след като разказвал дълго за любовта на хоминес към Бога, Морена

заявил, че когато синът на този Бог се приземил на Стоте Багри, хоминес го убили, приковавайки го към голям кръст. Затова пък много ги развеселило твърдението му, че Планетата на Стоте Багри е плоска и неподвижна и че слънцето ѝ обикаля около нея от изток на запад. Дрънкал още много подобни небивалици.

Морена научил муговете да приготвят различни ястия и ги запознал с оригинални вкусови комбинации. Кулинарните реформи се понаравили на муговете. Другите негови преобразования съвсем не им били по вкуса, но нямало как да ги отхвърлят — Морена ги налагал насила.

Най-голяма слабост на муговете била, че не умеели да отмъщават. Когато Морена убил първия муг, те били просто шокирани и не знаели как да реагират. Можели да го унищожат: та той бил един, сам-самичък, а те — милиони! Но муговете не умеели да отговарят на насилието с насилие, не умеели, защото до този момент никога не им се налагало да наказват, а за убийство не можело да става и дума! И как ли би могло, след като на Мелдмуг никой никога никого не бил убивал! Неестествена смърт настъпвала само при нещастни случаи. Те не знаели какво е това кражба, лъжа, подкуп; не се разделяли на по-добри и по-лоши, на управляващи и управлявани, на сити и гладни; кръвното отмъщение им било чуждо. Морена ги научил на всички тези неща.

Достатъчни му били четиринайсет цикъла. Междувременно децата му пораснали. Народили се мелези — от връзки между потомците на Морена и муговете. Така възникнала кастата на Великите мугове, която наложила на цялото общество на Мелдмуг своите закони. Брутални закони. Морена умрял, но потомците му останали, размножавали се и затвърдявали наложените правила — алчност, безогледна конкуренция, борба за съществуване, йерархична система на управление и дори десетичната числова система, прилагана на Стоте Багри. Преди пристигането на Морена всички блага на Мелдмуг били общи. След това били поделени. Подялбата се състояла в това, че най-напред Великите мугове си взели онова, което искали, а другото дали на останалите мугове.

За двеста цикъла новата система се утвърдила. Муговете претърпели метаморфоза и вече никой на Мелдмуг не се учудвал, че всеки притежава „своето“ и води борба с другите мугове за него, че

жените вече не са обща собственост, а всеки си има собствена съпруга (възможно било обаче всяка жена да стане собственост на някого от Великите мугове — те имали цели стада наложници); че трябва да се лъже, да се краде, да се мами, да се правят доноси и да се убива. За да оцелееш. Системата поддържали касапите на владетелите („ръцете на Най-Великите мугове“) и шпионите провокатори („очите на Най-Великите мугове“). За най-дребни прегрешения наказвали със смърт.

Морена бил първият Най-Велик муг. Тази титла после „заслужил“ най-големият му син Мугмор, а сетне вторият син на Морена, Мегамор, наследен от своя син, жестокия Хенгамуг. Той забранил на Великите мугове да се женят за простосмъртни и да имат деца от тях. Оттогава Великите мугове се размножавали само в границите на собствената си каста и така не позволявали на елита да се разрасне. Прекалено голям, елитът би престанал да бъде елит.

През владичеството на Хенгамуг била въведена още една новост. Още по време на господството на Мегамор муговете овладели технологията за въплътяване в хоминес. Методът има няколко етапа. Най-напред от тялото на муга се отделят всички негови сетивни елементи, които се затварят в терролов предавател. Сетне друг муг взема със себе си предавателя на Стоте Багри и там чрез терролови вълни претопява тези елементи в телесната обвивка на някой местен жител. По този начин мугът получава физическата обвивка на жителя на Стоте Багри, запазвайки своята личност, без да неутрализира уменията и познанията на аборигена, който дори не си дава сметка, че в тялото му живее някой друг. Сиреч хомо живее, ръководен всъщност от съзнанието, от мозъка на муга. В съответния предварително определен момент мугът контролор отново складира в предавателя сетивните елементи на хоминизирания муг, като освобождава нищо неподозиращия хомо, и ги откарва обратно на Мелдмуг. Там ги връща на консервираното по подходящ начин тяло на муга.

Цялата тази операция е извънредно скъпа и поради това е достъпна само за Великите мугове.

Впрочем, дори да беше евтина, те пак не биха позволили на простосмъртните мугове да я използват, тъй като това би нарушило тяхното самочувствие на елит.

Великите мугове я използвали само за една цел — да се любят с най-красивите жителки на Стоте Багри. Въплътявали се за ден-два в

телата на принцовете и кралете на стобагрената планета и изживявали редки удоволствия с техните метреси. Жените от рода на Великите мугове, да не говорим за обикновените мъжки, са несравнимо по-грозни от обитателките на Стоте Багри. И това именно обяснява ентусиазма, с който Великите мугове се стремели към онази планета.

Извършеното по времето на Хенгамуг нововъведение се състояло в обогатяването на метода с един нов елемент — обратното движение във времето, т.е. връщането в миналото. Хенгамуг наредил на учените да овладеят времето и им дал пет цикъла да решат тази задача, обещавайки им, че в случай на неуспех ще заплатят за него с главите си. Удържал на думата си. Те не успели. Убили ги — всички, четиристотин двадесет и седем муга. Асистентите им получили за решаване на същата задача следващите пет цикъла. Те имали късмет, понеже разполагали с постигнатото от предшествениците им и благодарение на това открили начин за пътуване в миналото и завръщане от него.

Сега вече Великите мугове имали възможност да се въплътяват в образи на известни исторически личности, живели на Стоте Багри: например в образа на Юлий Цезар, за да потъват в обятията на Клеопатра, на Франциск I, за да притежават Диана дьо Поатие, или пък на Нелсън, за да станат любовници на леди Хамилтън. По същото време настъпил разцвет в областта на науката за екзекуциите.

До това време Великите мугове се разправяли със своите противници, с престъпниците и въобще с онези, които не одобрявали тяхната система и начина им на живот, на място. Сега обаче, за да се позабавляват и за да измъчат здравата нещастниците, започнали да пренасят някои от тях в телата на исторически личности на Стоте Багри, осъдени на смърт — на еретиците, които Инквизицията горяла на клади, на заговорниците, разпъвани на колело или разкъсвани с коне, както и на индианците, набивани на кол от конкистадорите.

Дойде време да премина към моите лични проблеми. Аз се родих Велик муг, макар и не от господстващата линия. Още преди раждането си всеки Велик муг получава съответната специализация — аз бях определен за специалист по контактите с Планетата на Стоте Багри. От дете изучавах историята на далечната планета и когато пораснах, неведнъж се отправях към нея в ролята на контролор на

Най-Великия муг — Рагамон, сина на Хенгамуг, за да бдя над неговите еротични приключения.

Работата ми не беше лесна, тъй като отговарях за безопасността на полетите. Понякога хоминес забелязват нашите космически кораби. Наричат ги „лелящи чинии“ и полагат големи усилия да разберат нещо повече за тях. Моята задача се състоеше именно в това да не им позволявам да ни идентифицират и да предотвратявам евентуалните нещастни случаи — например като нашумялата катастрофа, при която един наш кораб се взривява над територията на Сибир (слава богу, съумяхме да внушим на хоминес, че това не е космически кораб, а метеорит). Но най-важният аспект на задачата ми беше да издирвам за Рагамон най-апетитните парчета сред представителките на нежния пол на планетата.

Господарят ми беше взискателен — избираше най-красивите сред жителките на Стоте Багри. Случваше се неговите приключения да завършват трагично за жените. Така стана например, когато се въплъти в любовника на Мерилин Монро. В крайна сметка тази жена (прочута на Стоте Багри с това, че преобразена от три в две измерения, развличаше хоминес, движейки се на бяла плоскост в тъмни помещения — на това му викат кино) умря при тайнствени за жителите на планетата обстоятелства. Рагамон я беше заразил с безвредни на Мелдмуг, но убийствени за нея вируси. Онези обясниха смъртта ѝ със самоубийство, обаче не вярват кой знае колко на тази версия.

Моята трагедия започна два цикъла по-късно. Влюбих се в Ами. Ами беше простосмъртна мужка — много хубава, почти толкова хубава, колкото са жителките на Стоте Багри, но не принадлежеше на моята каста, така че на мен, Великия муг, ми беше забранено да имам деца от нея. Наруших забраната. Надявах се, че ще мина между капките. По онова време бях главен директор на космическото управление и организатор на пътешествията на Великите мугове на Стоте Багри — следователно четвъртият човек в йерархията на Мелдмуг, след Най-Великия муг Рагамон, Ономег, неговия по-млад брат, и Вагама — шефа на мелдмугската полиция и на личната охрана на Най-Великия муг.

Сметките ми излязоха криви. Самият аз получих само мъмрене — бях незаменим специалист по издирване на привлекателни

любовници на Стоте Багри за Рагамон и Ономег. Дори не ме уволниха. Но убиха сина ми, а Ами беше изпратена на Стоте Багри през 1413 година и въплътена в Жана д'Арк в деня на нейната смърт. Изгоря жива!

Принудиха ме да организирам лично нейното изпращане! Струваше ми се, че ще умра от мъка... Но нищо нямаше да спечеля, ако се противопоставех. Най-много да убият и мен. Затова изпълних нареждането, преструвайки се на спокоен и равнодушен. До известно време се заблуждавах, че ще успея да ги пратя за зелен хайвер. Искях да въплътя Ами в друго момиче на Стоте Багри. Обаче те прикрепиха към мен още един контролор — агент на Вагама. Трябваше да го взема със себе си... Придавах си безразличен вид и дори го заблуждавах, че се радвам, понеже се отървавам от омръзналата ми вече любовница и премахвам следите от грешката си. Тези думи бяха първата ми стъпка по пътя на отмъщението.

Реших: те трябва да умрат. И то не по обикновен начин. И не веднъж. Неотдавна специалистите от подчинените ми лаборатории бяха открили метод за ритмично повтаряне на уловените единици време, наречен репулсационен, и бяха конструирали на базата на това изобретение едно устройство, с което един и същ момент би могъл да се повтаря многократно (както звуковият сигнал). Разбира се, информирах Рагамон и Ономег за изобретението. Бяха във възторг. Поздравиха ме. Получих висока награда. Аз им обясних, че устройството — „Пулсамерг“ — ще трябва да премине серия от изпитания и затова оперативният вариант ще бъде готов не по-рано от един цикъл. Излъгах ги. Първият екземпляр „Пулсамерг“ работеше идеално.

Трябваше да подмамя и двамата наведнъж. Не беше лесно, но няхах друг изход. Съдбата най-сетне се беше показала благосклонна към мен. След толкова цикли, съпроводени от неуспехи, и след смъртта на Ами ми се полагаше поне една трохичка късмет. Сnižавайки се за кацане на Стоте Багри при една разузнавателна експедиция по поръчение на Рагамон, бях забелязал на огромния воден резервоар, назоваван от местните жители Тихи океан, малка гумена лодка, а в нея — двама хоминес. Изглежда, от доста време се носеха по безмерния океан. Бяха страшно изтощени. Взираха се един в друг с

безумни очи. В тези очи се таеше глад. Не можах дори да мечтая за нещо по-добро.

Светкавично се завърнах на Мелдмуг и показах на Рагамон и Ономег тримерните образи на две фантастични манекенки — сестри, работещи в прославената на Стоте Багри модна къща „Диор“. Съобщих им, че през следващата стобагрена нощ те имат уговорени срещи с любовниците си. Клъвнаха стръвта.

После всичко беше много лесно. Полетях с тях като контролър, вземайки със себе си апарата „Пулсамег“. Позабавих се, докато открия лодката. Беше крайно време да действам, онези двамата издъхваха от глад. Едва що успях да осъществя vyplътяването, единият от корабокрушенците нападна другия, зашемети го и заби зъби в тялото му. Не след дълго и той самият умря в страшни мъки. Конкретно: Рагамон изяждаше Ономег, а после издъхваше в лодката под парещото слънце на Стоте Багри.

Оставих „Пулсамег“ на необитаем коралов остров и го включих, преди да отлетя за Мелдмуг. Той ще възпроизвежда и повтаря смъртта на Рагамон и неговото братче дотогава, докато работят батериите. Кое то съвсем няма да означава край на страданията им, защото моите мугове ще се върнат там, за да заредят апарата отново. Рагамон и Ономег ще умират в ужасни мъки стотици пъти — толкова дълго, докато не ми омръзне, а няма да ми омръзне, преди да забравя Ами. А аз съм злопамятен като слон!

Но това още не е краят на разказа ми. След като си разчистих сметките с Рагамон и Ономег, завзех властта и унищожих всички техни роднини и привърженици. Сега аз съм Най-Великият муг. Извърших преврата с помощта на шефа на мелдмугската полиция Вагама. Той не се интересуваше от жени, затова пък беше роб на хазарта, избуял на Мулдмуг след пристигането на Морена. Научих Вагама да играе стобагрена игра покер и му обещах великолепно забавление на Стоте Багри.

Удържах на думата си. Изпратих Вагама на прочутата партия покер през 1876 година в градчето Дидууд (в Северна Америка) и го vyplътих в тялото на прославения шериф и първокласен стрелец Джеймс Бътлър Хикък. Вагама взе със себе си няколко души от охраната си, които се vyplътиха в каубоите, охраняващи заведението в градчето, и няколко лични контролори. Нищо не му помогна —

Вагама не познаваше историята на Планетата на Стоте Багри. В противен случай щеше да знае, че през стобагрената 1876 година Хикък е бил застрелян в гърба от бандита Мак Кол в мига, когато държал в ръката си фул от три аса и две осмици (този фул и до днес покерджиите на Стоте Багри наричат „фул на смъртта“). И с основание.

Вагама заплати единствено за това, че изпълни присъдата над моя син. Той бе само оръдие в ръцете на злосторниците. Затова му избрах лека и еднократна смърт — аз съм справедлив и либерален владетел, баща на своя народ.

Публикувано във вестник „Орбита“, броеве 47,48/1984 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.